

(המשך מעמוד 17)

ומפוייחים. בין המיבנים, שנשארו עומדים על תילם, אין אחד שלא נראים בו סימני פגיעות של קליעים ופגזים.

אורחים עוסקים בפניו ההרסות. בעיר קיים חשש שאם לא יאספו ויקברו מייד הגופות, תתפשט מגפה.

באחת הכיכרות עומד שוטר צבאי ומכוון את התנועה. פה ושם אפשר להבחין בחנות פתוחה ובכמה גברים יושבים בחוסר מעש בפיתחה. אנחנו חולפים על פני שורה של בניינים גבוהים, בעלי שמונה קומות, שחורים גדולים פעורים בהם. הם נטר שים. בתניהה, מתחת לבתים החודשיים, חר נים נגמ"שים ("זלדות") של צה"ל.

ביציאה מצור פעור בור ברובב כ-20 מטרים, פרי הפצצה. לידו מעבדים חקלי אים את אדמתם. אנחנו ממשיכים לאורך כביש החוף לכיוון צידון. בקסמיה בנה חילההנדסה גשר ביילי מעל לליסאני.

ביושבים הקטנים שבדרך עומדים או רחים עם מכוניות ובלעדניהן, בתורים ארו כים לפני תחנות הדלק. יש כאן מחסור בנוול יקר זה. אחר כך אנחנו מגיעים לבתיההויקוק שעל שפך נהר הזהרני. הי כש כעת, שם נשרף דלק רב באש, שהתי לקחה במקום אחרי ההפצצה הישראלית בתחילת המלחמה. במקום נמצא גמל ה נפט, שאליו מוביל צינור הטפליין מה מפרץ הערבי. עתה הכל שומם.

צידון, גם כאן מבחינים מייד בתורים ארוכים לדלק. תמונות ההרס והחורבן חוזרות על עצמן. בתי מגורים גבוהים וחדישים נטושים והרוסים. גם כאן עולה סירחון של גוויות.

ליד בניין המפקדה הצבאית, שמעליו מתנוסט דגל ישראל, עומדת קבוצה גדולה של נשים. למקום מגיעים אוטובוסים, שבי הם מובילים עצורים שנחקרו עליידי הצי בא ושהוחלט לשחררם. הנשים ממתנות במקום במשך שעות ארוכות, בתקווה שבעליהן ובניהן יהיו בין בניההמול. הור כים לצאת לחופשי. הגברים מובלים מן

הגבול המוסלמי בתוך ביירות מסומן על ידי שלט, אין כניסה מאולתר, שמעליו כתוב "עצור גבול לפניך", בצירוף חץ המורה לפנות שמאלה. ליד המחסום עומד חייל צבא לבנון במדים מנוטרלים.

גם מחנההפליטים הסמוך, שרובו פחונים, נטוש כולו. מציאות עגומה ומדכאת. פיתאום, אחרי שאנחנו חולפים על פני כוחות משוריינים גדולים, מתגלה לעינינו פסה"מורגאנה: מבעד לחורבות מזדקר לו גלגלענק של לונה פארק, כאילו להזכיר לנו שיש עוד דברים משעשעים בחיים. מחסום צבאי מונע בעדנו להתקרב אל הגלגל.

במרחק קצר מכאן נמצא נמלההתעופה של ביירות. מאחריו מבוצרים הכוחות הי פלסטיניים.

אנחנו פונים ימינה, בכביש המתעקל כלפי מעלה, לעבר השכונות המיורחות של הבירה הלבנונית. מסתבר שגלגלענק שייך לקאזינו המפורסם של ביירות. אנחנו עוצרים באחד מעיקולי העליה ומשקיפים על כל האיזור. לרגלנו פרוס שדההתעור פה. בעזרת עדשת הטלסקופ של המצלמה אפשר לראות את המטוסים החונים בצד, כשעל זנבם סמל מידליאיסט אירליינס.

ממול נקפת לעינינו ביירות. רבי

אישה הגבול תמונה זו מביעה יותר מכל את המציאות היוס'יומית של הכיבוש: בנייהשפחה לבנונית מתחננים לפני שוטר מישמרהגבול שיאור, להם להמשיך לביירות, כשפניהם מביעות חוסר־איונים.

הרבה אזורייקט. כיסאותהנה עדיין נצי בים על המירפסת במלון מיני ביץ, אך נופשים אין.

אנחנו חולפים על פני מיפצים רבים, שכל אחד מהם מרהיב יותר מקודמו. המיפרץ של דמור עולה על כולם. חסרות בו רק סירות־מיפרץ קטנות.

לונה פארק
בתוך המלחמה

ב דמור עצמה בולטים אותה המילי חמה עוד יותר מאשר בצור או בציי דון. כאן התנהלו קרבות קשים. כל אבן מספרת את סיפורם. הכל הרוס ומפויה. פה ושם עולה עדיין עשן מבין תילי הי חורבות. המיבנים, שנשארו על תילם, מניר קבים בקליעים. במרביתם אין סימן לאדם.

קומות מתנשאים מעל לרכסים המרודות. שעליהם יושבת העיר. לא צריך הרבה דמיון כדי להשוות את המראה עם הגוף של חיפה. שתיהן עריינמל ים־תיכוניות. שתיהן שוכנות לרגלי הרים.

בין נמלההתעופה לעיר נמצא עמק קטן. הנקרא בפי חיילי צה"ל פתח־לנד. שם מסתתרים לוחמים פלסטינים רבים, בינות לצימחיה ולמבנים בודדים, כך מספרים לנו. אנחנו לא מצליחים להבחין באיש. גם נמלההתעופה נראה שומם לחלוטין. האיזור שקט עתה לגמרי, אך מדי פעם מתפתחים כאן חילופי־אש. למטה מתמל עשן שחור, עדות לכך שבאמת מתנהלת פה מלחמה.

מסביבנו עומדים כמה חיילים מצובי רחים. "מה אנחנו בכלל עושים פה?" שואל אחד מהם. חברו יורה תשובה מהמותן: "צריכים כמה גפרורים שישרו על העיתונאים".

ישראלי בביירות

ה כביש העקלקל מוביל אותנו אל תוך פרברי ביירות. קשה מאוד לתפוס את העובדה שאנחנו כאן. הבתים נמוכים, הסביבה כפרית למחצה. שורה של מכוניות שרופות חונה לפני בית שרוף. הרבה כרוזים פוליטיים עם תמוינות של מנהיגים וסיסמאות מדובקים על כל קיר. נגמ"שים של צה"ל מסטרלים בחובות.

במחסום מפנה אותנו חייל צה"ל ימינה. לדבריו עושים שינויים בדרך המובילה ישר. רכב פרטי עם דגל לבן וסמל של הצלב האדום חולף על פנינו. מכאן הלאה הדרך יורדת מטה. אל תוך העיר עצמה.

על גחון מכונית, העומדת על צידה, רשומה כתובת "ביירות" בתוספת חץ לסימון הנתבי, הממשיך למרכז הכרך. החל מסביבות דמור רשומות כתובות כאלה לכל אורך הדרך, על מיבנים, עצים וכל מה שמזומן.

מנק פטון חונה מתחת לעץ. במרחק מה מסובים מכוניות חיילי הפלאנגות הנוצי ריות את התנועה ובודקים את תעודות הנוסעים. אנחנו, שמיספרי הרכב הצה"ר בים שלנו בולטים בין המיספרים השחור רים של המכוניות המקומיות, זוכים ביחס מיוחד. מקבלים אותנו בכרכות ובניפנופי שלום, ולא חושבים אפילו לבדוק אותנו. היום ישראלי בביירות הוא מלך.

כוחות של צה"ל הפלאנגות נמצאים מכל מקום בעירבוכיה. ממש אי־אפשר להבדיל ביניהם. לכולם אותם המדים. רק מקרוב אפשר להבחין בכתובת על החולצה. לישראלים רשום צה"ל בעברית. ללבנוי נים — לבנון בערבית. בין לובשי החאקי מסתובבים גם גברים בבגדים אורחיים.

גם הם מזוינים ברובי־סער. אחרי כמה דקות של נסיעה, אנחנו בלב ביירות. הרכב שלנו משתלב בתוך ים התנועה הסואנת והפרועה של העיר. שי אותה מכוונים חיילים של צבא לבנון וחילי צה"ל. החיילים הלבנונים לובשים בגדים מנומרים, כך שאפשר להבי חין בהם בקלות. אורח נוצרי בגיל העמידה, המוכן להדי

מכביה האש איש מכביההאש הלבנוני מחלק מעל גבי מכונית־כיבוי מים לתושבי צידון, שצינורות המים שלהם נותקו. האנשים נדחקים ונדחפים כשהם מחזיקים בידיהם דליים וגריקאנים, כדי לזכות במים לשמוש המשפחה.